

Els cansats fan la feina

Ens diuen des de fa uns mesos que el desànim i l'abatiment s'han instal·lat entre les persones que volen la independència i que el procés s'està diluint per la desmobilització de la gent.

Qui ho predica són els gurús de l'opinió que són contraris al procés, però no s'atreveixen a dir-ho en públic, perquè són conscients que l'independentisme és el centre polític de la societat catalana ara mateix. Els que són més diplomàtics o ben intencionats parlen de "cansament"...

Per a ells el procés és només una febrada, una grip, que ja passarà si s'hi apliquen medecines o simplement per l'evolució del virus mateix o per la inacció derivada del cansament. Però ells confonen els seus desitjos amb la realitat.

La gent no està desmotivada, sinó expectant; expectant amb el que fan els partits polítics, que tenen el mandat de representar-los per tirar endavant el procés, i quin és el full de ruta finalment pactat.

Com que venim d'uns mesos d'emocions fortes amb molta

adrenalina (manifestacions massives i un procés participatiu) tenim un buit, en aquest moment d'impàs, en el qual la ciutadania no està sent cridada a la mobilització.

La ciutadania ha estat a l'alçada en els moments que ha hagut de ser la protagonista, però ara que el protagonisme toca als partits, aquests estan a la mateixa alçada?

I aquí és on es troba el punt de la preocupació que crec que és el sentiment general dels que impulsem el procés: preocupació perquè, en els partits que el lideren, s'imposen les pulsions i tics partidistes que arraconen el consens i la valentia necessaris per avançar en un procés polític cap a la llibertat.

Ara és el moment de la política, però el procés ni acaba ni comença amb aquests partits polítics, i si no fan la feina, els ciutadans organitzats l'acabaran fent mitjançant altres instruments o amb altres referents de lideratge.

Perquè com deia el meu avi, "els cansats fan la feina", i tenim molta feina per davant!

Rut Carandell
Vicepresidenta de Reagrupament

Sumari

Internacional

Lliçons gregues

per Josep Sort

PÀGINA 2

Municipalisme

Reagrupament a Olot

per Josep Ferrés

PÀGINA 3

Cultura

Llibertat d'expressió

per Montserrat Tudela

PÀGINA 4

Ploma convidada

Llengua i ànima

per Antoni Pardo

PÀGINA 5

Territorials

País Valencià: ara tampoc toca? o... sí que toca

per Vicenç Julià i Pérez

PÀGINA 6

Municipals 2015

Millor Barcelona: la candidatura Rcat+SI

per Ignasi Planas

PÀGINA 7

I més...

La secció habitual de llibres de Pere Torra i la secció d'humor

Lliçons gregues

En les darreres setmanes, Grècia ens han donat lliçons que convé que tinguem ben presents en els propers mesos.

Les eleccions a Grècia del passat dia 25 de gener van ser una profunda reacció patriòtica que ens demostra la importància de tenir un estat propi, sobirà i membre de la comunitat internacional. Prèviament, però, cal remarcar un fet que sembla que no se li vol donar gaire rellevància i que en té, i molta. Catalunya és actualment econòmicament més forta que Grècia. Efectivament, segons les estimacions del 2013, el producte interior brut de Grècia va ser de 182 miliards d'euros, mentre que el de Catalunya-Principat va ser de 203 miliards. Cal tenir en compte, a més a més, que la població grega és de més d'11 milions de persones, mentre que la de Catalunya-Principat és de 7,5 milions. És a dir, que objectivament, Catalunya és una nació, que tot i l'espoli que pateix per part d'Espanya, és econòmicament molt més potent que una Grècia que, també s'ha de dir, en els darrers anys ha perdut, aproximadament, un 25% del seu producte interior brut.

Dit això, encara sorprèn més o, si es vol, encara és més rellevant, la resposta del poble grec. I és que el fet clau, en el món contemporani, no és tant si produeixes més o menys, sinó si tens veu o no en tens a l'escena política. En d'altres paraules, si tens un estat o no el tens. Si el tens, et respecten. Si no en tens, no et respecten. Grècia, en aquest sentit, ens ensenya el camí. Si volem ser respectats, és a dir, si volem garantir el benestar i la seguretat de la nostra gent, dels catalans i les catalanes, l'única via que tenim és constituir-nos en un estat sobirà, que, naturalment, serà interdependent amb la

resta del món, però que també tindrà una veu pròpia. I sobretot, i això és una altra de les lliçons fonamentals, no caure en el parany del discurs de la por. Els grecs i les gregues no han tingut por, i han guanyat. Tenen el futur en les seves mans. I decidiran sabent que la seva opinió compta.

Si això ho ha fet un poble que es troba molt més empobrit que Catalunya, només cal reflexionar sobre què podrà fer la Catalunya independent. Quan ens adonarem de la nostra força? Quan serem conscients i començarem a actuar com un poble digne que no cau en les trampes dels nostres enemics? Naturalment, el 9N ja va ser un primer pas. Però ara cal acabar la feina.

I aquí els grecs i les gregues ens tornen a donar una altra, tercera, lliçó per aprendre. Un cop escollit un parlament clarament compromès amb una Grècia digna i sense por, el nou president no ha tingut cap dubte a formar un govern transversal, compost per forces amb diferències ideològiques rellevants, fins i tot diria que extremes, però que comparteixen

la necessitat d'afirmar la sobirania i la democràcia del poble grec per damunt de qualsevol altra consideració. Aquesta, probablement, és la lliçó que cal interioritzar més des de la perspectiva catalana. Precisament ara, que a casa nostra estem assistint a un festival de posicionaments d'un ultraradicalisme més que sospitós, ja que coincideix amb el procés, que sembla més proper que mai, d'assoliment de la independència. Només cal mirar una mica la nostra història per comprovar que sempre que el moviment patriòtic s'ha desenvolupat amb força, paradoxalment ha aparegut un radicalisme social que ha intentat distorsionar-lo, quant no eliminar-lo. I ara n'estem vivint un nou exemple.

Per això és totalment condemnable o blasmable l'actitud de determinades forces que, havent aconseguit amb molts esforços una força democràtica considerable en els darrers anys, sembla que ara, quan han de demostrar a les clares, la seva maduresa, la seva fermesa, la seva contundència com a part del pal de paller del país, afluixin i, acomplexades ideològicament, caiguin de quatre potes a les trampes dels nostres enemics, afeblint el paper institucional del president de la Generalitat, i demostrant que no tenen un sentit d'Estat arrelat, sinó que els pot més el sentit de revenja i fins i tot, gosaria dir, d'odi, que els impedeix de veure-hi clar. Potser si es fixessin més en Grècia i menys en la direcció contrària, hi veurien més clar. I farien un favor a Catalunya.

Josep Sort

Reagrupament a Olot

A Olot, Reagrupament es va presentar conjuntament amb CiU a les eleccions municipals del 2011.

La nostra candidatura va guanyar, tot i que ens vàrem quedar a un regidor de tenir la majoria absoluta. Sense deixar la meua feina professional, m'he fet càrrec de les regidories de Serveis Urbans i Mobilitat, i de Organització, Innovació i Atenció al Ciutadà.

A grans trets, els principals projectes que he impulsat durant aquest mandat estan enfocats a:

- la millora de la seguretat i la reducció de l'accidentabilitat a Olot.
- l'atenció al ciutadà
- la gestió de l'espai públic
- la millora de la transparència en la gestió
- el recolzament des de l'Ajuntament de totes les iniciatives sobiranistes.

Mobilitat

L'any 2011 Olot tenia, segons el Pla Local de Seguretat Viària, un grau d'accidentabilitat superior a la mitjana catalana i, pel que fa als atropellaments, doblàvem la mitjana. Vàrem iniciar dues campanyes de conscienciació, una adreçada a l'ús correcte dels passos de vianants anomenada "Tots som vianants" que vàrem fer conjuntament amb el RACC; i una altra per a la moderació de la velocitat anomenada "No corris. El risc el correm tots". Les campanyes han anat acompanyades d'accions enfocades a assolir els objectius: millora de la visibilitat dels passos de vianants, eliminant places d'aparcament i reubicant contenidors d'escombraries; establiment d'un pla de repintat de passos de vianants; adquisició d'un cinemòmetre per advertir (sense multa) de la velocitat dels vehicles i projectes específics per algunes zones de la ciutat que tenien la consideració de punts negres. El resultat de tot plegat ha estat, fins el moment, d'una reducció important del nombre d'accidents i dels atropellaments.

Actualment estem tramitant el Pla de Mobilitat Urbana i sostenible. Continuant en l'àmbit de la mobilitat i per pal·liar els problemes

dels veïns del Nucli Antic per trobar aparcament vàrem crear una zona verda gratuïta d'aparcament exclusiu per als residents del barri.

Atenció al ciutadà

Pel que fa a l'Atenció al Ciutadà, teníem clar que havíem de potenciar l'administració electrònica i per això en vàrem aprovar l'ordenança. Avui és possible fer instàncies genèriques 24 hores al dia des de casa i fer tràmits per tercers (un punt important per les gestories i per les associacions).

Espai públic

La gestió de l'espai públic és sens dubte, un aspecte molt complex i que pot generar controvèrsia pel conflicte d'interessos que molt sovint existeix i pel debat sobre què es pot fer, on es pot fer i, molt important sobretot en les activitats nocturnes, a quina hora es pot fer. El 2013 vàrem acabar de donar forma a tot plegat aprovant una remodelació de l'Ordenança de Via Pública i Convivència que va ser aprovada per unanimitat; i molt recentment, al Ple de gener de 2015 hem aprovat també per unanimitat el Pla d'usos dels espais públics del Firal que estableix mesures absolutament necessàries per a la protecció del descans dels veïns i que manté un equilibri amb les activitats al carrer.

Un altre exemple d'equilibri el recolzament en moment de crisi als negocis de restauració que demanen la instal·lació de terrasses al carrer i el dret dels ciutadans a moure's amb comoditat per carrers i places. Hem trobat la manera de fer-ho desenvolupant l'ordenança de terrasses, una de les primeres de les comarques gironines que ens ha permès d'establir criteris clars per a l'ocupació de l'espai públic per part de bars i restaurants.

Transparència

S'ha muntat la Seu Electrònica i hem inclòs informació sobre el pressupost i la seva execució, sobre les contractacions realitzades anualment, informació sobre alcalde

i regidors, el Pla de Govern, etc.

Hem incorporat la plataforma "Consensus" com a espai de participació per acollir les opinions ciutadanes i l'hem fet servir en projectes com el Pla de Mobilitat, el Pla d'Usos dels Espais Públics del Firal o el Pla d'Usos de l'Hospital de Sant Jaume.

Al web municipal també hi hem incorporat les gravacions en vídeo de tots els plens municipals. El cost ens ha dissuadit, de moment, de fer les retransmissions en directe.

Símbols nacionals, Sobiranisme i Democràcia

En aspectes que transcendeixen l'àmbit municipal hem donat suport a totes les mocions en defensa de la nostra identitat, a les que anaven en la línia de promoció del sobiranisme i també a les que s'han presentat en contra del feixisme. Com a Reagrupament, n'hem presentat dues: una per afavorir la compra de productes etiquetats en català a l'Ajuntament més enllà de les ampolles d'aigua i la "Iniciativa Ciutadana Europea (ICE) perquè la UE garanteixi el manteniment de la ciutadania europea als ciutadans d'un nou estat sorgit d'un procés de secessió d'un territori d'un estat membre", que Reagrupament va presentar arreu del territori.

Pel que fa al moviment sobiranista, les entitats impulsores, han trobat a l'Ajuntament d'Olot un aliat en totes les accions que han emprès. Pel 9N, des de l'Ajuntament, vàrem ajudar a establir un sistema de transport públic per dur ciutadans als locals de participació; vàrem donar tota la informació necessària a través d'un enllaç al web, vàrem mantenir oberta l'Oficina d'Atenció al ciutadà, etc.

Crec honestament que aquest mandat, l'acord entre CiU i Reagrupament ha funcionat molt bé, amb diàleg, lleialtat i respecte mutus, com un equip de veritat. I esperem poder-lo reeditar pel proper.

Josep Ferrés
Regidor de Reagrupament
a Olot

Llibertat d'expressió

Aquests dies hem tingut força notícies que m'han fet retornar les reflexions sobre la llibertat d'expressió. Fets tan distants com els crims de *Charlie Hebdo*, l'article d'Albert Sánchez Piñol no publicat a *La Vanguardia*, la Constitució del jutge Santi Vidal, feina o l'intent del PP de multar la difusió de protestes a les xarxes socials amb la Llei de Seguretat Ciutadana, més coneguda com la "lei mordassa".

Crec que paga la pena anar pensant com potenciarem la llibertat d'expressió dels ciutadans quan fundem el nostre Estat independent, atès que a Espanya ja sabem que la llibertat d'expressió té dos rasers: un per als espanyols, i un altre per als catalans. I això serà així mentre siguem ciutadans d'un Estat que ni ens vol dins de les seves fronteres ni fora les seves fronteres.

Què hi ha al centre de la llibertat d'expressió? Doncs la llibertat de pensament, entre altres coses perquè el llenguatge és un vehicle del pensament i, si falsifiques el llenguatge, falsifiques el pensament. Una pregunta inicial són els límits de la llibertat d'expressió. De manera individual, els límits haurien de ser "el sentit comú". Però també és cert que "el sentit comú" sovint no coincideix entre persones. I, per tant, la qüestió és si tot s'hi val segons el dret de la llibertat d'expressió, que se suposa hauria de comportar algun deure.

Però què passa en una societat democràtica? La capacitat de limitar la llibertat d'expressió per la força està descartada. Per tant, el que cal és controlar el pensament dels individus que

formen aquesta democràcia? Es pot crear volgutament la il·lusió que es produeixi un debat social, públic, assegurant-se que l'objecte del debat es manté subtilment i controladament dins d'uns marges molt estrets i per tant controlant la llibertat d'expressió? Jo crec que sí. És més, això em recorda George Orwell i el seu concepte "d'enginyeria del consens", és a dir, el control del pensament. I aquí, el tema deriva o pot derivar molt. El mateix autor, Orwell, deia que la "llibertat d'expressió és dir el que la gent no vol escoltar", i potser aquests són els límits. O potser la llibertat d'expressió està determinada per l'accés a la informació, i sobretot, l'accés a l'educació que et dona esperit crític per autoregular-te i sobretot, per tenir idees pròpies i perdre la por d'expressar-les. En la legislació internacional, en concret en la Declaració dels Drets Humans, en l'article 19, es contempla el dret a la llibertat d'expressió: "Tot individu té dret a la llibertat d'opinió i

d'expressió; aquest dret inclou el de no ser molestat a causa de les seves opinions, el d'investigar i rebre informacions i opinions, i el de difondre-les, sense limitació de fronteres, por qualsevol mitjà d'expressió".

No tinc cap dubte que la Constitució futura de l'Estat català reflectirà el dret a la llibertat d'expressió, com està reflectit en la majoria de constitucions democràtiques. Però aquesta constitucionalitat de la llibertat d'expressió és paper mullat si no va acompanyada d'una sòlida formació de la població, d'uns mitjans de comunicació independents dels poders fàctics, com a mínim, i d'un lliure accés al coneixement i a la tecnologia que allibera el pensament de les persones de les limitacions de l'espai i el temps i permet globalitzar l'opinió de les persones.

Montserrat Tudela

Ploma convidada: Antoni Pardo

Llengua i ànima

Respecte dels darrers discursos al voltant de la llengua, considero que convé evitar, per una banda, les consideracions estèrils sobre la supervivència de la llengua catalana, i centrar-nos en propostes positives i des de l'acció i, per una altra, abandonar el que al meu parer és un absurd debat polític, per inoportú, sobre oficialitats i cooficialitats, dut a terme per alguns polítics irresponsables, que pretenen ocupar la parcel·la de debat que correspon solament als sociolingüistes. Partaixo de la premissa que el català només se salvarà si assolim la independència i si, des d'aquest indefugible punt de partida, sabem fer servir l'estat per fer del català l'única llengua imprescindible per viure a Catalunya.

Canviant de tema momentàniament, hem d'assumir que, per ser veritablement independents, no n'hi ha prou a dotar-nos d'un estat. Un estat, per ell sol, no fa lliures els individus: és el caràcter que els en fa. I per això cal que a la consecució d'un estat català segueixi un procés ben conscient de desespanyolització i de formació (i recuperació) del caràcter. I aquesta desespanyolització comença pel pensament. És necessari encetar i interioritzar un procés de desespanyolització, d'abandonament de vicis contrets i de trencament amb els esquemes mentals del colonitzador, que es fonamenten en un ventall de costums i actituds, i que tenen en la interferència lingüística llur fidel reflex. La destrucció de la llengua autòctona ha estat sempre un objectiu de qualsevol poder colonial, i el cas d'Espanya contra el català n'és un paradigma feroç. És, per tant, a propòsit d'això que cal considerar la recuperació de la llengua catalana com a element essencial de descolonització mental. Cal veure com el català, malgrat els cants de sirena del nombre de (mal)parlants i la mistificació de la immersió lingüística, es troba en un estat alarmant de castellanització, de degradació léxica i morfològica. Deia el filòsof J.G. Herder que *"La llengua d'un poble és, per dir-ho així, l'ànima mateixa d'aquest poble, feta visible i tangible"*. Al fil d'això, als catalans ens convindria rellegir un fragment, plenament vigent al cap

d'un segle, de Pompeu Fabra, en la línia del filòsof alemany, tret de les seves *Converses Filològiques*: *"Perquè no es tracta pas d'escriure i de parlar amb correcció gramatical. Es tracta d'escriure i de parlar el català correctament – cosa sensiblement distinta. La primera aspiració és important. La segona ho és molt més. És sobretot la més positiva, la d'efectes més reals i transcendents. La correcció gramatical és una qüestió de l'ordre de la higiene. L'altra és una qüestió de pensament. Les llengües tenen un esperit, un geni, que en condiciona la morfologia i la sintaxi. Si podem tornar a la construcció correcta i autèntica, apareixerà l'esperit de la llengua"*.

Aplicat a tota l'esfera lingüística social, a Catalunya hi anem totalment a l'inrevés. Si abans esmentava el fracàs de la immersió lingüística (a la fi, posat en evidència), cal dir que tampoc els mitjans de difusió no hi ajuden gens: la manca d'exigència lingüística en ràdios i televisions és senzillament vergonyosa, itenim més d'un diari en espanyol que presumeixen d'una versió en una català que al capdavall no és més que una traducció simultània denigrant. N'hi hauria prou de llegir un opuscle tan excel·lentment plantejat i tan divulgatiu com *El català es cura*, del filòleg Pau Vidal, per adonar-nos de la magnitud de la tragèdia. Però la desnaturalització lingüística, i per tant del pensament, va més enllà. Allí on habita el pensament profund: les locucions, les frases fetes, els refranys... fora de la gent gran, la majoria dels catalans recorre en la vida quotidiana a la traducció de les formes castellanes. No cal mirar-se aquesta qüestió des del cantó folklòric o merament sentimental, sinó des de l'ideològic, perquè es tracta de les construccions que reprodueixen la manera pròpia de pensar i de concebre el món. I en aquest terreny anem coixos del tot. No hem d'oblidar que la llengua reflecteix (i reprodueix) la personalitat i el caràcter. Al cap i a la fi, la contaminació de la llengua catalana és alhora metàfora i conseqüència de la colonització espanyola (i francesa, al Nord). No es tracta pas de fer aquí un tractat de psicolingüística, però és una evidència que som el que parlem, i parlem com el que som.

Parlant en positiu, amb el nou

estat català caldrà fer un pas valent. La República de Catalunya ha d'impulsar un pacte nacional en l'àmbit lingüístic que atenyi tant l'àmbit comunicatiu en general com l'educatiu. En el segon cas, un projecte pedagògic basat en la idea de *recuperació-regeneració*, mitjançant un compromís dels docents a les aules, un compromís que no s'hauria de limitar a l'assignatura de llengua, que s'hauria de fer extensible a totes les àrees i nivells d'ensenyament. En definitiva, una mena de conjura lingüística a gran escala, si se'm permet l'expressió, deslliurats del complexos que secularment ens tenallen, per por, per exemple, que ens acusin de "talibans" de la llengua i altres mots despectius. És cert que no se m'acut com una idea fàcil, atesa l'heterogeneïtat ideològica del nostre món docent i pedagògic. No es tractarà, doncs, només de polir una llengua embastardida, sinó també de recuperar les expressions genuïnes que són fruit d'un pensar de segles. L'ànima, el geni de la llengua, com deia mestre Fabra, que habita en els refranys, les locucions i frases fetes, i que ajuden a pensar en català. Caldrà fer dels manuals i tractats de què disposem sobre aquestes matèries, tan abundosos i esplèndids com arraconats, una eina imprescindible per als mestres i professors de cara a l'ensenyament de la llengua catalana.

Durant més de mig segle de resistència, la llengua ha estat el cavall de batalla i el bastió sobre el qual edificàvem la recuperació nacional. Trairem el llegat dels patriotes i els prohoms que han viscut per salvar-nos els mots –que deia Espriu– i fer del català una llengua plena i culta? Anem amb compte amb càlculs polítics i actituds que només poden significar signar la nostra autodestrucció. Em demano de què serveix guanyar un estat si perdem el caràcter, l'ànima, això que ens fa ser el que som. Només dependrà de nosaltres: o una nació mentalment recuperada, o desnaturalitzada per sempre.

Antoni Pardo
Filòleg i reagrupat
de Nou Barris

País Valencià: Ara tampoc toca? o...sí que toca

D'entrada haig de confessar que tot i que els meus pares, els meus germans i jo, som catalans dels nascuts a Catalunya, (que no vol dir en absolut establir cap diferenciació entre els catalans nascuts fora del Principat, i que viuen, són, s'hi senten, i volen ser catalans), sí que haig de dir que al menys, els meus avis materns eren nascuts a les terres de l'actual província de Castelló. Vull dir amb això, que un xic, ni que sigui una petita part de la sang que corre pel meu aparell cardiovascular, té aquest segell de procedència. De fet el meu nom es Vicenç (Ferrer), en honor del meu avi matern.

He fet aquest preàmbul un tant personal, per a posar de manifest que mai m'ha deixat d'interessar el que va passar, esta passant i pot arribar a passar al País Valencià, o sigui la terra dels meus avis materns.

Obviaré fer-vos una cronologia feixuga i exhaustiva dels esdeveniments polítics, sociològics, culturals, de simbologia, d'himnes i lingüístics que han passat d'ençà la postguerra civil fins als nostres dies. Les hemeroteques i els historiadors han de fer la seva tasca i jo, que provinc de les ciències més que de les lletres, no sóc qui per fer altra cosa que recordar la seva existència per als estudiosos del tema valencià.

Només faré, uns enunciats que poden servir per a estirar dels fils, (tot i que n'hi ha molts més). La Transició al País Valencià, la llengua al PV, Joan Fuster, Abril Martorell, Lerma, Zaplana, ("yo estoy en política para forrarme"), Camps, Fabra, Gurtel, UCD, PSPV-PSOE, UPV, UV, Acció Cultural del País Valencià, Al Tall, Obrint Pas, Ovidi Montllor, Raimon, Eliseu Climent, Ferran Torrent, Victor Baeta, tancament de la Televisió Valenciana, els blaveros, tancament de repetidors

de senyal de TV3, Acadèmia Valenciana de la Llengua, etc.

Immersos com estem en el nostre propi Procés cap a l'Estat Propi, i ara que el Full de Ruta a casa nostra, està en un consensuat estat "d'anar fent fins a la tardor", no hem de perdre de vista, que al maig tindran lloc les eleccions municipals i també les autonòmiques per aquells territoris, que "no son", (segons van disposar els espanyols en el seu dia), de les anomenades autonomies històriques, (això inclou País Valencià, i també Mallorca, Menorca i les Pitiüses, pel que fa al context dels Països Catalans). Allà es veurà el previsible, (i anunciat a les enquestes), retrocés del PP Valencià, i el PPIB, la influència del Podem-Podemos, del Guanyem-Ganemos, de si puja el partit de la Mònica Oltra, (Compromís), i en especial, es podrà copsar el grau de temperatura del sobiranisme valencià i mallorquí traduït a les urnes.

Fa uns mesos, vaig conèixer un independentista valencià, i també vaig tenir l'oportunitat d'encetar-hi conversa en una sobretaula. Era un independentista valencià, un tant peculiar. No volia que es parlés de "País Valencià", (deia que això els perjudicava "moltíssim"), i volia que es parlés de "Comunitat Valenciana", no volia sentir a parlar dels "Països Catalans", (deia que també els perjudicava moltíssim), i sí de "República Catalana", i de "República Valenciana", que una cosa és el valencià, i l'altra és el català, ... (déu- n'hi- do !).

Finalment, i després d'escoltar-lo sense deixar de menjar i d'assaborir una excel·lent paella d'arròs típica, li vaig plantejar, - Benvolgut, ... oi que tu estaries d'acord en què el valencià i el català, fossin una mateixa llengua, si l'anomenéssim valencià o llengua valenciana?.

Qüestió a la qual el meu

interlocutor no va dubtar ni un segon en contestar,

-Oh !, ... i tant !!! .

-Doncs d'acord, ... per tant, arribes a admetre que és una mateixa llengua, no és veritat ?

-Sí, ... però si li diem valencià.

-Una altra cosa, ... tu estaries disposat, ...en el seu dia, ...quan fossim independents Catalunya, València i Les Balears... que ens denominéssim Països Catalans, si la capital estigués a la ciutat de València ?

-Home !, ... en aquest cas,...és clar que sí. Bé, escolta, quan a Catalunya sigueu independents, ens ajudareu a aconseguir-ho a nosaltres també, no? Aleshores serà tot més fàcil... confiem molt en vosaltres.

-Per suposat, amic, farem tot el possible i més. Però mentre, no estaria tampoc de més que anéssiu rumiant, amb temps, què voldreu ser els valencians quan sigueu grans.

Malauradament, el virus anticatalà que va ser inoculat a tort i a dret per l'inefable Abril Martorell i la UCD al País Valencià a l'època de l'anomenada "transició", (i que abans no existia), no s'ha arribat a desarrelar mai més, i tenim seriosos dubtes que s'arribi a erradicar algun dia. (Tant de bo estigui equivocat).

També em va dir que Catalunya, els havia usurpat la senyera de les quatre barres, que en realitat era la bandera de València. Renega de Joan Fuster, diu que per a nosaltres, els catalans, és com un ídol, però que, als valencians, els ha fet "molt de mal".

Potser caldria reflexionar sobre tot això, si algun dia s'arriba a suscitar aquest tema. Els historiadors i els estudiosos del tema valencià que aportin dades a favor o en contra de la qüestió. Per part meua, només reproduïxo una conversa.

Vicenç Julià i Pérez

Coordinador Territorial
Reagrupament-Barcelonès

Millor Barcelona: La candidatura de RCat a les eleccions municipals de Barcelona

El proper 24 de maig són les eleccions municipals i a la ciutat de Barcelona Reagrupament hi concorrerà en la coalició sobiranista que hem forjat amb Solidaritat Catalana per la Independència. Aquesta serà l'única candidatura que representa la unitat d'un independentisme transversal en aquestes eleccions a Barcelona.

Des que ens vàrem presentar en solitari a les eleccions al Parlament de Catalunya de 2010, hem après bé la lliçó i hem buscat en tot moment la unitat de l'independentisme, tal com hem fet en totes les eleccions següents.

En aquest sentit, a les passades eleccions municipals de fa quatre anys vàrem tancar un acord a Barcelona amb ERC en la coalició "Unitat per Barcelona", el qual en aquell moment va ser una aposta decidida per la unitat del sobiranisme, però en aquesta ocasió no hem trobat aquesta voluntat en Alfred Bosch, el cap de llista d'ERC en aquestes eleccions, que ha preferit oblidar-se de qualsevol voluntat d'unitat i anar en solitari. Enrere queda per tant la bona experiència que varen ser tant les municipals en les quals Jordi Portabella liderava la llista, com les estatals en les quals Reagrupament va fer coalició també amb ERC ajudant precisament el mateix Alfred Bosch a sortir diputat.

Per la seva part, no hem trobat a CiU més que bones paraules, però a Convergència les servituds amb Unió segueixen sent molt fortes, tot i que això ja ho valorarem en un altre moment.

El fet cert és que el missatge de Reagrupament segueix vigent: Independència,

Democràcia i Treball, uns eixos d'acció que en aquestes eleccions municipals hem augmentat amb un nou concepte: el Compromís, el compromís amb un nou model de país, de ciutat i de ciutadania, per fer de Barcelona una nova capital d'Europa.

En aquestes properes setmanes que falten fins a les eleccions podreu veure com hem estat treballant per identificar quina és la realitat i les necessitats de tots i cadascun dels barris de Barcelona. També veureu com hem estat debatent per estructurar tot un seguit d'àmbits de treball en les que considerem les àrees necessàries per afrontar aquesta nova realitat ciutadana a què els propers anys ens aboca.

Aquesta feina inicial, que hem fet internament en un treball conjunt d'aquesta coalició, té una segona part que implica tots els ciutadans de Barcelona i que representa la seva participació. Podreu veure en el nostre web: www.millorbarcelona.cat com de forma senzilla podeu accedir al vostre barri i a tots aquells

àmbits que us afecten, i podreu fer-hi les vostres aportacions en el que volem que sigui un procés obert i que no es clourà en un programa electoral, ni tampoc el dia de les eleccions; serà la primera mostra de com entenem la participació ciutadana, la transparència i la col·laboració entre les administracions, les entitats i els ciutadans, un veritable compromís amb un Govern Obert per a la ciutat de Barcelona en què tots nosaltres formarem part.

Hem triat el projecte en comú i no l'individualisme. Som conscients que és molt més difícil construir que destruir, i això ens motiva a seguir construint. Volem sumar i no restar: aquesta és la raó del nostre pacte, de la nostra ambició i del nostre compromís per una Catalunya lliure i per una Millor Barcelona!

Twitter: [@MillorBCN](https://twitter.com/MillorBCN)
Facebook: [Millor Barcelona](https://www.facebook.com/MillorBarcelona)
www.millorbarcelona.cat

Ignasi Planas
Cap de llista Rcat+SI
per Barcelona

L'horror d'Auschwitz, des de la ficció

Maria Àngels Anglada, *El violí d'Auschwitz*, Barcelona, Columna, 1996.

S'ha dit sovint que l'horror dels camps de concentració nazis fou tan irracional que gairebé resulta indicible. Això explica que, per exemple, l'escriptor hongarès i premi Nobel, Imre Kertész, no publicàs el seu primer llibre basat en la seva experiència als camps d'Auschwitz, Buchenwald i Zeitz fins als anys 70 (vegeu *La Veu* núm. 25). També pot explicar que l'editorial Einaudi refusés publicar l'any 1947 *Si això és un home*, l'obra de l'escriptor Primo Levi, que va passar gairebé un any a Auschwitz. Devien pensar que tot era massa recent perquè pogués interessar el gran públic. Certament, la proximitat als fets de l'holocaust en dificultava la narració, fins i tot per part dels testimonis supervivents, molts dels quals tampoc no volien reviure els patiments soferts.

Amb el pas del temps i també el recurs a formes narratives de ficció, hem pogut accedir a moltes històries, algunes de les quals basades en fets reals, que han modelat la nostra imatge del que es va viure —i del que es va morir— en els odiosos camps de reclusió i extermini. Per això, el manresà Joaquim Amat-Piniella, ell mateix reclò a Mathausen i autor de *K.L.Reich*, una de les grans novel·les concentracionàries de tota la literatura europea (vegeu *La Veu* núm. 27), justificava l'opció pel gènere novel·lístic perquè “ens ha semblat la més fidel a la veritat íntima dels qui vam viure aquella aventura”.

En complir-se setanta anys de l'alliberament del camp de concentració nazi situat a la

localitat polonesa d'Auschwitz, el 27 de gener de 1945, resulta oportú recuperar una petita joia de la nostra literatura que hi està ambientada, publicada per Maria Àngels Anglada l'any 1994. L'eix de la novel·la d'Anglada és l'absurda i impossible compatibilitat de la bellesa amb l'horror. El protagonista de la història és Daniel, un habilidós lutier jueu, de Cracòvia, reclò al *lager* d'Auschwitz a qui, un cop descobert el seu ofici, el comandant del camp li encarrega fabricar un violí perfecte, que sigui com un estradivariu. A Daniel, “li semblava absurd el «seu» violí, com un roser en una cort de porcs. Un violí per sobreviure. Potser.” Curiosament, encara que amb una història molt diferent, *Jo confesso*, la novel·la de Jaume Cabré, gira també al voltant d'un valuós violí, en aquest cas, un *storioni* (vegeu *La Veu* núm. 18).

La supervivència de Daniel dependrà no tan sols d'una macabra juguesca entre dos dirigents nazis sobre la consecució del violí perfecte, sinó també del fet mateix de la construcció manual de l'instrument, durant el qual el lutier retroba una mica d'humanitat gràcies al contacte amb les eines i la seva concentració en el treball artesà. En aquestes pàgines l'obra inclou precises descripcions de gran bellesa amb què es constata

com la fabricació del violí esdevé una forma d'evasió i de refugi per a Daniel: “Olorà la fusta, agafà el motlle bressol que ja tenia a punt com a suport de la tapa, i, de primer amb la petita gúbia, ara ja oblidat de tot, començà de rebaixar-ne l'interior, amb l'art del més subtil dels poetes. De cop, el pensament de la mort, la perspectiva de les llargues hores a la fàbrica, tot s'esvaní, com si l'olor de la fusta fos un vent que s'enduu els vents negrosos i amenaçadors.”

Així mateix, tot i ser una novel·la força breu, conté molts dels elements característics de la literatura concentracionària europea: la humiliació i els càstigs arbitraris exercits sobre els presoners; la fam i les malalties; l'exagerada bona vida dels comandaments del camp; els recels entre els diferents grups de presoners; el sentiment de culpa del supervivent; etc. Els recomano que, a més del llibre -potser fins i tot mentre el llegeixin-, escoltin la peça musical que interpreta el violinista del camp, un altre presoner, per tal de provar l'instrument. Es tracta de «La Follia» d'Arcangelo Corelli, una sonata preciosa triada per fer lluir les possibilitats del violí solista, amb brillantor i un risc acotat per a l'interpret, que com es pot comprendre, en un camp de concentració no compta amb les millors condicions. La bellesa de la música de Corelli, que no deixa de tenir un cert to melancòlic, constitueix una ironia integral, un hiperbòlic oxímoron que s'oposa a l'horror nazi, de la mateixa manera que ho és el violí de Daniel “entre els porcs”.

Humor

Boet

